10/06/2023

Τα ονομαστήρια του Μητροπολίτη Ίμβρου Κυρίλλου

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Τα ονομαστήριά του εόρτασε ο Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος στην Ίμβρο, την ημέρα κατά την οποία η Εκκλησία τιμά την μνήμη του εν Αγίοις Πατρός Κυρίλλου του Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας. Ο Σεβασμιώτατος ιερούργησε χθες στον Πάνσεπτο Μητροπολιτικό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, δίπλα στη Ιερά Μητρόπολη Ίμβρου.

Συλλειτούργησε ο Επίσκοπος Αντανίας κ. Παρθένιος με τους πατέρες Αρχιμανδρίτες, ιερομονάχους και ιεροδιακόνους από την **Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου – Μπίγκορσκι** καθώς και με τον Πανοσιωλογιότατο Αρχιμανδρίτη κ. Γρηγόριο από την Ίμβρο.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Ίμβρου

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο Μητροπολίτης κ. Κύριλλος εκφώνησε λόγο ευχαριστήριο:

«Θεοφιλέστατε Επίσκοπε Αντανίας κ. Παρθένιε,

Σεβαστοί πατέρες, σεβαστές μοναχές και αγαπητοί αδελφοί,

Ο Χριστός σήμερα στο Ευαγγέλιο λέει στους αποστόλους – όταν Τού έλεγε ο ένας «να κάτσω δεξιά σου», ο άλλος «αριστερά Σου», ο ένας «να έχω τη τάδε εξουσία», ο άλλος «την άλλη εξουσία» – Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Τίποτα να μην επιδιώξετε να γίνετε, παρά μονάχα το φως για τον κόσμο. Αυτό άκουσε η Εκκλησία, οι Άγιοί μας. Και έγιναν το φως του κόσμου.

Όπως ο σήμερα εορταζόμενος και τιμώμενος, **Άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Αλεξάνδρειας**. Ένας μεγάλος Πατέρας και Φωστήρ της Εκκλησίας μας. Η ζωή του ήταν ένα μαρτύριο. Εκούσιο μαρτύριο για την αγάπη του Χριστού. Την εποχή του υπήρχαν πολλές αιρέσεις. Μια αιρετικοί ομάδα μοναχών κάποια στιγμή τον έδειρε τόσο πολύ, που αν δεν πίστευε ότι τον σκότωσε, θα συνέχισε να τον δέρνει μέχρι που να πεθάνει. Πέρασε μια ζωή, όπως είπα, μαρτύριο. Όμως ήταν και εκείνος ο οποίος προήδρευσε στη Τρίτη Οικουμενική Σύνοδο στην Έφεσο, λίγο πιο κάτω από εδώ. Και εκεί λοιπόν, στη Σύνοδο, υπερμάχησε για το πρόσωπο της Παναγίας

Μητέρας του Θεού. Και για πρώτη φορά μέσα στην Σύνοδο, ο Άγιος Κύριλλος, όταν επικράτησε ο όρος «Θεοτόκος» για την Παναγία – ότι γέννησε Θεό και όχι άνθρωπο – σηκώθηκε όρθιος και έψαλε αυτό που ψάλαμε προηγουμένως, παίρνοντας κομμάτια από το Ευαγγέλιο και συνθέτοντας στον ύμνο με την δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας: «Θεοτόκε παρθένε». Αυτό ήταν πρόσθεση δίκη του, το «Θεοτόκε παρθένε», και μετά πήρε το χαιρετισμό του Αρχαγγέλου Γαβριήλ: «χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετά Σοῦ! Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου». Και ξαναπροσθέτει ο Άγιος Κύριλλος: «ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Η προσφορά του στη δογματική θεολογία της Εκκλησίας μας είναι μεγάλη, διότι πάνω στη Κυρίλλιο έκφραση, χτίστηκαν όλα τα ορθόδοξα δόγματα στην Εκκλησία μας από την Τρίτη Μεγάλη και Αγία και Οικουμενική Σύνοδο και μετά.

Ήταν ένας Άγιος μεγάλος στο διάστημα και στην υπόσταση της ταπείνωσης. Επηρεασμένος από τον θείο του, τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Θεόφιλο, δεν δεχόταν τον Ιερό Χρυσόστομο ως Άγιο. Όταν όμως μετά από ένα όραμα που του αποκάλυψε η Παναγία μας, αποδέχθηκε την αγιότητα του Ιερού Χρυσοστόμου, πήγε με ταπείνωση, πήρε το ωμοφόριο του Αγίου Χρυσοστόμου, και το έβαλε πάνω από το κεφάλι του, γιατί έπασχε μονίμως από ημικρανίας και έτσι θεραπεύτηκε. Για αυτό και οι ορθόδοξοι αγιογράφοι στην Εκκλησία μας ό,τι χρώμα κάνουν το ωμοφόριο του Αγίου Χρυσοστόμου, κάνουν και το σκουφάκι που φοράει ο Άγιος Κύριλλος. Είναι εκείνος που έγραψε την ακολουθία της Μεγάλης Παρασκευής, που ψάλουμε στον Επιτάφιο. Έχει αφήσει πολλά θεολογικά συγγράμματα και γι’ αυτό η

Εκκλησία μας τον ονόμασε Μέγα.

Τιμώντας, λοιπόν, σήμερα αυτού του μεγάλου Φωστήρα, του Αγίου που έγινε φως για τον κόσμο, αισθάνομαι την ανάγκη να ευχαριστήσω τον Οικουμενικό Πατριάρχη μας κ. κ. Βαρθολομαίο και όλη τη πατρική του φροντίδα και στοργή που περιβάλλει την ημετέραν ουδεμίαν. Και τον ευχαριστώ τον Άγιο Θεό και εκείνον τον Πατριάρχη μας διότι με έστειλε εδώ στον τόπο που γεννήθηκε, να διακονήσω την Εκκλησία του Χριστού και τους λιγοστούς, μα αμέτρητους ορθοδόξους Ρωμιούς. Ευχαριστώ τους σεβαστούς πατέρες, τα εκκλησιαστικά συμβούλια, τους αγίους ιεροψάλτες μας για την συνεργασία τους στην διακονία του Θεού σε αυτόν τον τόπο.

Όμως σήμερα έχω λόγω να ευχαριστήσω πάνω από όλα και από όλους, εσάς Θεοφιλέστατε, όπως είπα και χθες, με την τίμια συνοδεία σας, κληρικούς, μοναχούς, μοναχές και λαϊκούς. Από την Βόρεια Μακεδονία. Ήρθατε εδώ να συνεορτάσετε και να συγχαίρετε μαζί μας προγευόμενοι την μεγάλη χαρά που θα έχετε αύριο στη συνάντηση για τα εόρτια με τον Πατριάρχη μας.

Δεν είναι ώρα να μακρηγορήσω διότι έχει περάσει η ώρα και πρέπει να δώσω τον λόγο σε σας, Θεοφιλέστατε. Το κουδούνι του σχολείου μου υπενθύμισε ότι πρέπει να τελειώνω. Θέλω να σας ευχαριστήσω από τα βάθη της καρδιάς μου και να σας πω για μια ακόμη φορά ότι είναι ευλογία που γνωριστήκαμε και συνδεθήκαμε και μαζί σας και με όλες τις ιερές αδελφότητες σας. Θα σας παρακαλέσω να

μεταφέρετε στον Αρχιεπίσκοπο και στην Σύνοδο της Αρχιεπισκοπής της Αχρίδος την αγάπη μας. Και θέλουμε σύντομα να φτάσουμε στην ευλογημένη στιγμή που στην Αγία Σοφία της Αχρίδος, ο **Οικουμενικός Πατριάρχης** μας θα παραδώσει τον Τόμο αυτοκεφαλίας για την Εκκλησία σας, για να είναι πεπληρωμένη η χαρά στις καρδιές μας.

Ευγνωμονώντας και ευχαριστώντας, θα μου επιτρέπετε συμβολικά να δώσουμε μερικά δώρα σε εσάς πρωτίστως, και δεύτερο, στους πατέρες και στις μοναχές, συμβολικά και αντιπροσωπευτικά, για την μεγάλη αγάπη σας, αλλά και για τα υπόλοιπα δώρα που μας έχετε κάνει εσείς. Σας ευχαριστούμε και θέλουμε να έρχεστε στην Ίμβρο. Σας αγαπάμε, θέλουμε να σας βλέπουμε εδώ, ζωντανεύουμε με την παρουσία σας».

Η ομιλία του Επισκόπου Αντανίας

Από τη μεριά του ο Επίσκοπος κ. Παρθένιος απηύθυνε κατάλληλη ομιλία συγχαίροντας τα ονομαστήρια του πλατύ πνεύματος και φιλόξενου οικοδεσπότη μας Μητροπολίτη κ. Κύριλλο:

«Σεβασμιώτατε,

Αγαπητοί Πατέρες και τέκνα της Αγίας Μητρός Εκκλησίας,

Σήμερα εκ νέου μας συγκέντρωσε το Άγιο Πνεύμα σε ενότητα, για άλλη μια Πεντηκοστή, έτσι ώστε ο καθένας στη γλώσσα του, αλλά με μια ψυχή για να δοξάσουμε τα μεγαλεία του Θεού που έγιναν σε μας και να τον ευχαριστήσουμε για τα μεγάλα χαρίσματα της αγίας και σεπτής πίστεώς μας. Τέτοια λόγια θα ακούγονταν πολύ συνηθισμένα και σαν να είχαν επαναληφθεί πολλές φορές. Όμως, δεν προφέρονται απλώς από τα χείλη μας, αλλά η καρδιά μας τα φωνάζει δυνατά, γιατί ξεχειλίζει από τη χαρά της ενότητος.

Είναι γεμάτη αδιάκοπη χαρά, γιατί πριν από λίγο καιρό, μόλις πριν από ένα χρόνο, εμείς που σας μιλάμε από αυτόν τον ιερό τόπο, δεν μπορούσαμε να εορτάσουμε και να χαρούμε τις προσωπικές μας φιλίες με τον τρόπο που αρμόζει στους Χριστιανούς – με την Θεία Ευχαριστία. Όπως ο Ιωνάς στον κήτο, νομίζαμε ότι το φως του ελέους του Θεού δεν θα λάμψει ποτέ πάνω μας, αλλά αυτό είχε αγγίξει τη συμπονετική, φιλάνθρωπο και σοφή καρδιά του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, και αυτός άπλωσε συγκαταβατικά το χέρι του και μας πήρε στην πατρική του αγκαλιά. Λόγω της αγάπης και των κόπων του, στεκόμαστε εδώ μπροστά σας και μαζί σας, για να χαρούμε μαζί με τον αγαπημένο μας αδελφό και ακούραστο ποιμένα αυτής της ιεράς νήσου, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ.κ. Κύριλλο.

Μοιράζοντας πύρινες γλώσσες, το Άγιο Πνεύμα κάλεσε τους πάντες σε ενότητα και αυτή η ενότητα, που σήμερα φαίνεται να είναι το υψηλότερο ιδανικό της Εκκλησίας, κάτι επιθυμητό αλλά δύσκολο να επιτευχθεί – είναι πρακτικά η ουσία και η βάση της ύπαρξεώς της. Αυτή η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος είχε σκοπό να αποκαταστήσει την πληγωμένη από την αμαρτία ενότητα της ανθρώπινης φύσης, να επιδιορθώσει αυτό που ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ανθρώπινης ματαιοδοξίας, που κυριολεκτικά και μεταφορικά αντιπροσωπεύεται από τον Πύργο της Βαβέλ.

Αν δεν μπορεί κανείς να φανταστεί πώς ένιωσαν οι κατασκευαστές του Πύργου της Βαβέλ εκείνη τη στιγμή που το Πνεύμα κατέβηκε και μπέρδεψε τη γλώσσα τους, όταν τα γνωστά πρόσωπα έγιναν εντελώς ξένα, όταν τα στόματα που μέχρι τότε έλεγαν λόγια ενότητας έγιναν πηγή διχόνοιας – ας κοιτάξει στη σύγχρονη εποχή μας και ας δει τη ματαιοδοξία μας, την ανυπακοή μας, τους μικρούς μας πύργους που φιλόδοξα θέλουν να φτάσουν στον ουρανό. Συγκεντρώνοντας όλες τις προσπάθειές μας στην ανάταση του εαυτού μας, έχουμε αποξενωθεί τελείως ο ένας από τον άλλον, παραπλανηθήκαμε σαν πρόβατα χωρίς ποιμένα. Μερικοί από εμάς, αδέλφια της ίδιας πίστης, ακόμη και της ίδιας φυλής, με τους οποίους φάγαμε ψωμί μαζί, έχουμε γίνει πλέον εντελώς ξένοι, γιατί περιφρόνησαν την καθιερωμένη παράδοση της αγίας Εκκλησίας. Έχουν απορρίψει το Πνεύμα του Θεού στις μάταιες προσπάθειές τους να χτίσουν μια εκκλησία που, αντί για τον Θεό, θα έχει την δική τους εικόνα και τα είδωλα που έχτισαν για τον εαυτό τους στο κέντρο της λατρείας τους. Τα είδωλα της εξουσίας, τα είδωλα του χρήματος, τα είδωλα του έθνους, τα είδωλα του πολιτικού κράτους, τα είδωλα της θεωρητικοποίησης, εξορθολογισμού και σχετικοποίησης.

Ένα από τα θύματα αυτής της σχετικοποίησης είναι η εκκλησιολογία της Αγίας Εκκλησίας, που στην εποχή μας πληγώνεται αλύπητα και θυσιάζεται στο βωμό του έθνους, το οποίο όμως βασίζεται σε σύνορα και διαχωρισμών που δεν έχουν θεσπιστεί από τον Θεό και τη φύση, αλλά από τον ίδιο τον άνθρωπο, με ανθρώπινα κριτήρια. Βλέπουμε πώς στην εποχή μας, η μία, καθολική Εκκλησία έχει μετατραπεί σε μια ομοσπονδία ανεξάρτητων τοπικών εκκλησιών, που συχνά θα βρίσκουν περισσότερα νήματα διαφορετικότητος, παρά κοινότητος. Η υπακοή, που υπάρχει σε κάθε επίπεδο της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, έπαψε παραδόξως να ισχύει στο υψηλότερο επίπεδο – μια τέτοια ομοσπονδία δεν χρειάζεται πλέον έναν Πρώτο Ιεράρχη να τη συντονίζει και να την ενοποιεί. Τα προνόμια του Οικουμενικού Πατριάρχου, που θεσπίστηκαν και καθιερώθηκαν από τους κανόνες των Οικουμενικών Συνόδων, που συμπληρώθηκαν και εξηγήθηκαν περαιτέρω από τους ανώτατους Πατέρες της Εκκλησίας, έγιναν περιττά, άχρηστα και απαράδεκτα για τους δεκάδες μικρούς πάπες σε κάθε γωνία της οικουμένης.

Εάν στον κόσμο ο ανταγωνισμός μπορεί πολλές φορές να γεννήσει καινοτομία και να είναι χρήσιμος για όσους μάχονται, αν μάχονται ενάρετα – στην Εκκλησία δεν πρέπει να υπάρχει εχθρότητα και αντίπαλα στρατόπεδα, γιατί υπάρχει ένας δρόμος, μια αλήθεια, ένας Θεός και μια πίστη. Από τη ζωή των μαρτύρων γνωρίζουμε ότι ο Θεός μαρτυρείται μέχρι τέλους και από τη ζωή των Αγίων Πατέρων γνωρίζουμε ότι η Πίστη υπερασπίζεται χωρίς συμβιβασμούς.

Οι πόνοι και οι κόποι του Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας για την πίστη ήταν τεράστιοι και η αγάπη του για τον Θεάνθρωπο και τη Μητέρα του Θεού ξεπέρασε τις ανθρώπινες δυνάμεις του και του έδωσε τη δυνατότητα να γίνει στύλος των εκκλησιαστικών δογμάτων. Ας προσέξουμε όμως κάτι που δεν είναι καθόλου λεπτομέρεια, αλλά μια ολόκληρη πλευρά της ζωής του Κυρίλλου... Αφού όλοι οι άνθρωποι, ακόμη και οι άγιοι, δεν έχουν ανοσία στην αμαρτία, έτσι ο Άγιος Κύριλλος, παρακινούμενος από τον θείο του, Θεόφιλο Αλεξανδρείας, καθαρά για προσωπικούς λόγους, και όχι δογματικούς, έτρεφε μεγάλο μίσος για τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και δεν ήθελε να τον μνημονεύσει, ούτε ζώντα, ούτε εκλιπόντα. Όμως η Υπεραγία Θεοτόκος, της οποίας η αγάπη είχε γεμίσει την καρδιά του, δεν ήθελε να χαθεί ο πιστός δούλος της, αλλά του εμφανίστηκε στη δόξα της, έχοντας στα δεξιά της τον ιερό Χρυσόστομο. Μετά από αυτό το όραμα, αυτός μετανόησε και στη συνέχεια έγινε ένας από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές του έργου του αγίου Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Ας προσευχηθούμε λοιπόν στη Μητέρα του Θεού και στον Άγιο Κύριλλο Αλεξανδρείας, όλες οι καρδιές όσων για προσωπικούς και μάταιους λόγους δεν θέλουν να μνημονεύουν τον διάδοχο του Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, γιατί στην πλάνη τους δεν αντιλαμβάνονται ότι ο Πρώτος Θρόνος της Οικουμένης δεν μπορεί να αποσχιστεί, αλλά μόνο αυτοί να αποκοπούν από αυτόν. Είθε ο Θεός να αποκαταστήσει την πλήρη ενότητα της Εκκλησίας και να συγκεντρώσει όλα τα παιδιά του μαζί.

Για άλλη μια φορά θα ήθελα να ευχαριστήσω τον άγιο ποιμενάρχη, τον Μητροπολίτη Ίμβρου και Τενέδου κ.κ. Κύριλλο για τη μεγάλη τιμή που μας έκανε κατά την παραμονή μας στον ευλογημένο αυτό τόπο, τιμή που στέφθηκε με τον ιερό αυτό λειτουργικό εορτασμό, και του εύχομαι και πάλι χρόνια πολλά και ευλογημένα!».

Στο τέλος οι άγιοι αρχιερείς, στο πνεύμα της αγάπης και της ενότητας, έδωσαν δώρα ο ένας στον άλλον αρχιερατικά εγκόλπια σε ανάμνηση του ιστορικού πρώτου συλλείτουργου στην Ίμβρου με την ευκαιρία της ονομαστικής εορτής του Μητροπολίτη Ίμβρου. Αυτός, επίσης, στους Αρχιμανδρίτες της Μονής τους χάρισε από ένα επιστήθιο σταυρό και στις προϊστάμενες των δύο γυναικείων μοναστηριών από μία εικόνα για προσευχητική ανάμνηση. Ο οικοδεσπότης δεν παρέλειψε αυτές τις δύο μέρες, παρά τη υλική έλλειψη και την δυσκολία της εκεί χριστιανικής μαρτυρικής κοινότητας να ετοιμάσει πλούσια γεύματα αγάπης για τους πολυάριθμους μοναχούς, μοναχές και πιστούς.

Φωτογραφικά στιγμιότυπα:

Πηγή: bigorski.org.mk